

Sverige har en ægtefælle ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle i 2 år har unddraget sig samlivt mod ægtefællens vilje og uden fyldestgørende grund. Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 79.

Til § 39.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 40. Herom henvises til betænkningen s. 90.

Til § 40.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 41. Herom henvises til betænkningen s. 90.

Til § 41.

Bestemmelsen svarer til § 59 i den gældende lov om ægteskabs indgåelse og opløsning. I overensstemmelse med Nordisk Råds rekommandation er der dog som stk. 2 i paragraffen optaget en bestemmelse, hvorefter retten, når hensyn til børnene eller andre vægtige grunde på afgørende måde taler derfor, i stedet for skilsmisse kan give separation. Om baggrunden for den foreslåede formulering af denne bestemmelse henvises til de indledende bemærkninger til lovforslagets kapitel 5. Efter forslaget § 46, stk. 1, vil sager, i hvilke der er spørgsmål om at anvende § 41, stk. 2, kun kunne afgøres af domstolene.

Efter ordlyden af § 41, stk. 1 og 2, er der for så vidt ikke noget til hinder for, at bestemmelsen i stk. 2 vil kunne anvendes, selv om ægtefællerne på det tidspunkt, da ægteskabsbruddet blev begået, i forvejen var separerede. Anlægger den krænkede ægtefælle sag med påstand om skilsmisse på grund af ægteskabsbruddet, og finder retten under denne sag, at hensynet til børnene eller andre vægtige grunde på afgørende måde taler for, at separationen opretholdes trods ægteskabsbruddet, vil anvendelse af bestemmelsen imidlertid indebære, at den tidligere separation må opretholdes, således at fristen efter § 36 regnes fra separationens dato.

Om ægteskabsbrud henvises i øvrigt til betænkningen s. 71-78 og 83-84.

Til § 42.

Bestemmelsen, der svarer til § 60 i den gældende lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, foreslås opretholdt i overensstemmelse med indstillingen fra ægteskabsudvalgets mindretal. Der henvises til betænkningen s. 79-80.

Til § 43.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 43, bortset fra, at man i overensstemmelse med mindretallets indstilling har bibeholdt mishandling af ægtefællen

som skilsmissegrund. Efter forslaget vil også mishandling af børnene kunne begrunde skilsmisse, ligesom det er tilfældet efter de tilsvarende norske og svenske regler. Om bestemmelsen henvises i øvrigt til betænkningen s. 79-80 og 91-92.

Til § 44.

Bestemmelsen, der erstatter § 62 i den gældende lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, er i overensstemmelse med indstillingen fra ægteskabsudvalgets mindretal. Herom henvises til betænkningen s. 79-80.

Til § 45.

Bestemmelsen svarer til udkastets § 42. Herom henvises til betænkningen s. 90-91.

Til § 46.

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til udkastets § 44. Herom henvises til betænkningen s. 92-95.

Til stk. 1. Efter 2. pkt. i denne bestemmelse vil separation i henhold til forslaget § 41, stk. 2, i stedet for skilsmisse på grund af ægteskabsbrud alene kunne gives ved dom og ikke ved bevilling.

Hvor parterne er enige om at søge skilsmisse ved bevilling, og de almindelige betingelser for opnåelse af skilsmissebevilling, herunder enighed om de i § 46, stk. 2, nævnte vilkår, er opfyldt, vil det ganske vist kun i sjældne undtagelsestilfælde kunne antages, at bestemmelsen i forslaget § 41, stk. 2, vil kunne finde anvendelse. Selv om parterne er enige om at ønske skilsmisse og om vilkårene herfor, må bevillingsmyndigheden imidlertid være opmærksom på, om der kan antages at foreligge sådanne særlige omstændigheder, som efter § 41, stk. 2, vil kunne begrunde, at der gives separation i stedet for skilsmisse; hvis der efter bevillingsmyndighedens skøn foreligger sådanne omstændigheder, og parterne fastholder deres ønske om skilsmisse, bør bevillingsmyndigheden henvise dem til at søge skilsmisse ved dom, jfr. stk. 1, 2. pkt., og stk. 3.

Til stk. 2. Som følge af, at forslaget § 50 er ændret i forhold til udkastets § 48 således, at der ikke i forbindelse med separation eller skilsmisse skal træffes afgørelse om samkvemsret, er det efter stk. 2 ikke en betingelse for, at sagen kan afgøres ved bevilling, at der foreligger enighed om samkvemsretsspørgsmålet.

Til stk. 3. Ved formuleringen af stk. 3 er det fremhævet, at sagen ikke kan afgøres ved bevilling, hvis dette er betænkeligt. Som anført i bemærkningerne til stk. 1 er der herved også tænkt på tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt bestemmelsen i forslaget § 41, stk. 2, vil kunne finde anvendelse.